Mizah

Hükûmet hayat pahalılığının kaldırılamıyacağını bildirdi...

Halk — Ört ki ölem !

FIKRALAR

MAŞALLAH !

Çocuk annesine sordu:

— Sen babamla neye evlendin, anne?

Kadın acı acı gülümsiyerek cevap verdi :

— Demek sen de bunu merak etmeye başladın ha?

GAZETE

Neyzen Tevfik:

— Gazete kadına benzer, diyordu.

İzahat istediler.

Anlattı:

— Ağzına kadar lâkırdı doludur. Her söylediğine inanılmaz. Vitrine ehemmiyet verir. Kılı kırk yarar, pireyi deve yapar. Günü geçmişleri para etmez. Eteği tutuşunca derhal parlar. Hamuru gevrektir. Ele avuca sığmaz ve... insanı her gün paradan çıkarır...

İNSAFSIZLAR

Ressam Süruri, tercüman Vahdet Gültekinin haline acıyor, ona biraz para biriktirmesini tavsiye ediyordu:

— Kazancın da fena değil, hani yani. Yine öyleyken neden dolayı bir tarafa bir kaç para atamıyorsun, anlıyamıyorum.

Vahdet Gültekin mahzun mahzun cevap verdi:

— Komşuların yüzünden.

— O da ne demek?

— Evlen de sen de görürsün: Komşuların karıları öyle bir şekilde giyiniyorlar ki ayni masrafı biz edebilir miyiz, edemez miyiz, diye hiç düşünmüyorlar.

PARTİ

Bir toplantıda Devlet Kitapları İşletme Müdürü Vecihi Görk'e sordular:

— Hangi partidensiniz?

Vecihi Görk hiddetli heddetli baktı:

— Evli bir adamın partisi sorulur mu! Elbette karımın partisindenim!

DAR GELİR !

Gelir, gider vergileri konuşulurken, bu işlere aklı pek ermiyenlerden biri sordu:

— Şu «dar gelir» dedikleri nedir, birader?

Edebiyatçı Hıfzı Tevfik Gönensay hemen cevap verdi:

— Kadınların bir sene evvelki elbiseleri.

YER ALTINDA...

Falcı, «gördüklerini» anlatıyordu:

— Toprak altında gömülü bir define mi desem... hazine mi desem...

Kadın hemen onun sözünü kesti:

— Biliyorum, biliyorum, onu geç. Kocamın ilk karısı o.

HELE ŞÜKÜR !

«Hürriyet» te oturmuşlar, konuşuyorlardı. Sedat Simavi:

— Hayatta bütün muvaffakiyet, yerinde lâkırdı etmektir, diyordu.

İbrahim Alâettin tasdik etti:

— Pek doğru, meselâ benim âdetimdir: Bir misafir gelince «hele şükür!» diye karşılarım, giderken de: «Erken değil mi?» diye sorarım. Bir keresinde yanıldım, bu kelimeleri aksi yerde kullanıcam. Sorma başına gelenleri!

BETERİN BETERİ

Dertli bir arkadaşı dert yanıyordu:

— ... Karım iyi, hoş ama, birader, bir tek kusuru var: Bana mütemadiyen benden evvelki kocasından bahsediyor.

İbrahim Hoyi tatlı tatlı gülümsedi:

— Haline yine şükret, azizim. Ya senden sonraki kocasından bahsetse daha mı iyi?

GÖSTERİŞ

Toplantıda buulnanlardan biri sözde bir fıkra anlattı. Kimse gülmedi. Başka bir fıkrayı denedi. O da ayni neticeyi verdi. Soğuk nükteler üstadı yeni bir fıkraya başlamak üzereydi ki, avukat Suat onun sözünü kesti:

— Sen bunları git de güzel dişli kadınlara anlat, dedi.

Adam sordu:

— Neden?

— Çünkü onlar sırf dişlerini göstermek için gülerler.

YÜZDE ELLİ

Salamon denize düşmüş, Çeşmemeydanlı Mustafa kurtarmıştı. Rebeka kocasına sordu:

— Bu adam senin hayatını kurtardı, Salamon. Bir lira vereyim mi?

Salamon çoktan kendine gelmişti:

— Yok be kuzum! dedi. O beni kurtardığı vakit yarı ölü bir haldeydim, elli kuruş ver!

PERİ

Altıncı sayısında; birçok nefis resimlerden başka tatmin edilmiyen kadınlarla başka milletlerin perilerini görecek ve Holivud'un kirli çamaşırlarını okuyacaksınız !

Yarın Çıkıyor!

Cilt: 6, Sayı: 150 FİATI 25 KURUŞ. 20 Mayıs 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI

SIRAYLA...

BAŞVEKİL İstanbulda umduğumuz şekilde bir basın toplantısı yapmadı. Yalnız gazetelerin başmuharrirlerini toplayarak onlarla hasbıhal eyledi. Hoş! muhabirler bir kolayını bulup içeriye dalmışlar ve pek güzel etmişler. Fakat ben içtimaların şu sabık Babıâli, lâhik Vilâyet binasında yapılmasına muarızım. Neden mi dediniz? Bunların sebebini size tarihî bir fıkra ile anlatacağım.

Emevî halifelerinden «Mervan» oğlu «Abd-ül-Melik», «Zübeyr» oğlu «Mis'ab»ı mağlûp ederek (Kûfe) şehrinin imaret sarayına inmiş. Huzuruna «Mis'ab» ın başını getirmişler!

O mecliste hazır bulunanlardan biri:

— Ben bu sarayda, sizin oturduğunuz yerde «İbn-i-Zıyâd»ı gördüm; önüne «İmâm-Hoseyn» in kesilmiş başını koymuşlardı, Zaman geçti. Yine sarayda, sizin oturduğunuz yerde «Ebu Ubeyde» oğlu «Muhtâr»ı gördüm; önüne «İbn-i-Ziyâd» kellesini koymuşlardı. Zaman geçti... Yine bu sarayda, sizin oturduğunuz yerde «Mis'ab» ı gördüm; önüne «Muhtâr»ın kellesini koymuşlardı. Zaman geçti... Yine bu sarayda, şimdi sizi görüyorum. Önünüzde «Mis'ab» ın kellesi var!

Daha kimbilir ne kadar isim ve ne kadar kelle sayılacak, lâkin, hatibin insaflı tarafına rastlamış olacak ki, burada sözü kesmiş.

Bunu işiten hükümdar hemen yerinden fırlamış. Emir vermiş; sarayı yıktırmış!

MİZAHÇI

EMEKLİLER, ÇIKACAK YENİ KANUNU BEKLİYORLAR...

— *Bakmıyor çeşm-i siyeh feryâda*
Yetiş ey gamze, yetiş imdâda

Gelmiyor hançer-i ebrû dâda
Yetiş ey gamze, yetiş imdâda

Cehennem Turnesi

Yazan: **Refi' Cevad ULUNAY**

Şehir Tiyatrosu artistleri turnelerde vergi meselesini sağlama bağlamak için dolaşacakları şehirlerin belediyelerine müracaatle vergilerin İstanbul misillû olmasını istemişler. Bir şehrin belediye reisi «olamaz!» demiş. Müteşebbisler «Buna muvafakat edilmezse buraya gelmezler, başka yerlere giderler!» deyince belediye reisi «gitsinler! Cehenneme kadar yolları var...» demiş.

— DEDİKODU —

Öyle ya... Hazır turneye çıkmışlarken ne için Cehenneme kadar uzanmasınlar? Perdeler, dekorlar alesta... Valizler bağlanmış. Bir istişareden sonra sanat kafilesi turne çarkına Cehennem denilen bu diyarı da dahil etmeye karar vermişler. Hemen (Mâlik-i-Cehennem) e şöyle bir telgraf çekilmiş:

«Huzûr-u-Zebâniyânelerine

«Turnemizde, idareniz altında bulunan Cehennemi ziyaret etmek fikrindeyiz; bir kaç oyun vereceğiz; müsadenizi rica ederiz.

Şehir Tiyatrosu Heyeti»

Telgrafın çekilişinden bir dakika sonra birden hava kararmış, müthiş bir gök gürlemesini müteakip bir şimşek çakmış, heyetin bulunduğu yerin duvarında ateşle yazılı şu cümle görülmüş:

«Haber, memnuniyetle karşılandı. Hemen geliniz.»

Oda kapısı açılmış, siyahlar giyinmiş bir adam görünmüş...

— (Mâlik-i-Cehennem)in emri ile sizi almaya geldim.

Artistler sromuşlar:

— Siz kimsiniz?

— Ben dünyadan Cehenneme nakledenleri mevkilerine göre oralara yerleştirmekle vazifeliyim. İsmim de «Zelzal» dır.

Mahmut Moralı titriyerek sormuş:

— Zelzele birader! Biz şimdi hepimiz ayrı ayrı yerlere mi gideceğiz?

Zelzal gülmüş:

— Şimdi hepiniz mevsim itibariyle Cehennemin sayfiye kısmında ikamet edeceksiniz. Buraya Buh-Buh derler. Fakat zamanı gelip de bizim memleketi birer birer teşrif ettiğiniz zaman ayrı yerlerde oturacaksınız. Şimdi buyurun gidelim!

Müthiş bir rüzgâr çıkmış, pamuk yığını gibi bir bulut önlerine gelmiş... Hepsi bu pamuk yığınının içine gömülmüşler.

Vasfi Riza Bediaya sormuş:

— Yol parası verecek miyiz? Bedava götürmezlerse ben gitmem ha... İnerim!

Bulut hareket etmiş, bir anda Cehenneme varmışlar...

Kafile, alevden iki sütun arasında muazzam bir kapının önünde durmuşlar.

Zelzal kapıyı açtırmış. Hazım, arkasından Burhanettin Tepsi, Sait Köknar, Küçük Kemal, Muvahhit, Otello Kâmil, Fehim Efendi, Manakyan, Kel Hasan, Naşit... koşuşmuşlar...

Hâzım izahat vermiş:

— Dünyadan haberler alıyoruz... Kömürsüklükten haliniz haramış. Burada kömür derdi diye bir şey yok. Gayet muktedir mühendisler var. Gayya kuyusundan (Buh-Buh)a doğru kalorifer tesisatı yaptılar... Her taraf sıcaktır...

Kel Hasan:

— Bizde et sıkıntısı da yoktur, dedi. Her sene kurban bayramında Sırat köprüsünden geçen koyunlarla milyarlık sürüler var. Kesip kesip cehennem ateşinde kebap mı istersin, püryan mı istersin? istediğimiz gibi yiyoruz.

Mihmandarları, Şehir Tiyatrosu artistlerini Cehennemin açık hava tiyatrosuna götürmüşler... Artistler tiyatroyu görünce:

— Aman, demişler... Ne kadar da büyük... İnsanın burasını Kırdar'ın yaptırdığına inanacağı geliyor.

Bundan sonra hemen bir oyun verilmesi düşünülmüş. Kel Hasan tulûatı, Burhanettin yazılı tulûatı, Darülbedayiciler, adapte bir eseri teklif etmişler, nihayet Vasfi Riza Cevat Fehminin eserine telmihen:

— Paydos!

diye bağırınca hepsi birden dağılıvermişler!

İSRAİL BİRLEŞMİŞ MİLLETLERE GİRİYOR.

— *Balât kapusundan yirdim içeri!*

PAZAR EĞLENCELERİ.

— *Ehliyetnameni göster..*

— *Bu kadarı yetmez mi ağabey?!*

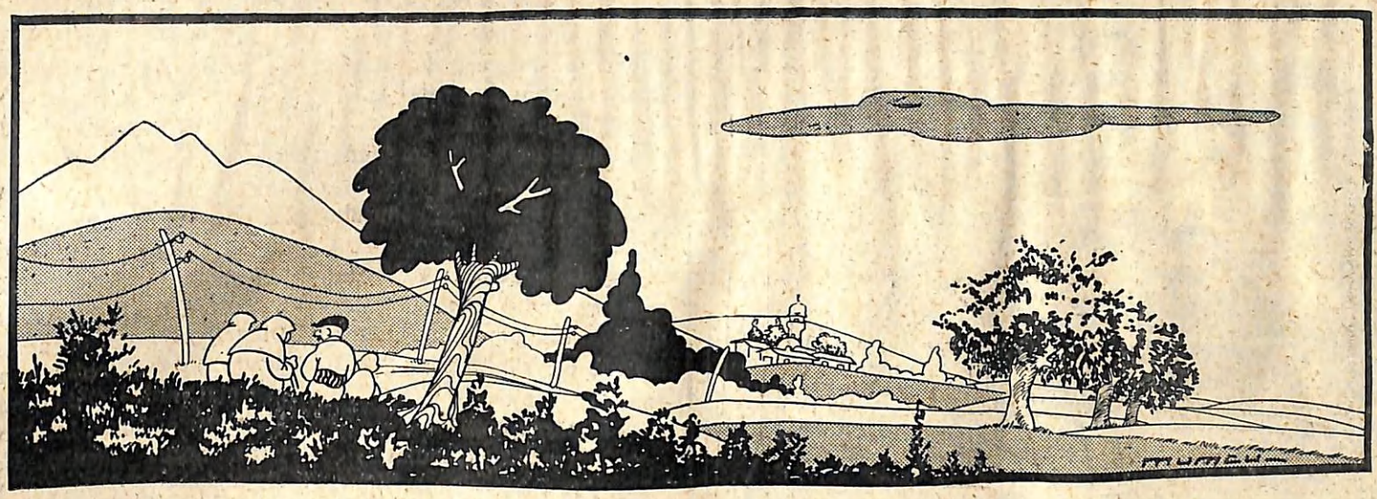

— *Allah bize de bir gün yürü ya kulum diyecek mi?*
— *Bize çoktan demiş... Yürümekten tabanımız patladı !*

Betarzı Kudema

Diyerek

Vermişiz mâra gönül zülf-ü muanber diyerek
Sevmişiz hâr-ı mugîlânı gül-i ter diyerek

Görmez olmuş gözümüz zulmet-i gafletle bizim
Övmüşüz seng-i siyehfâmı mücevher diyerek

Kapılıp boş yere bir öyle vefa-düşmanına
Çekmişiz cevrini, âzârını dilber diyerek

Bir sihirbaz gibi hep allem edip, kallem edip
Bize yutturdu çemenderleri ester diyerek

Şimdi âh etmedeyiz mezbele-i mihnette
Bahtımız olmadı bir veçhile yâver diyerek

Bekledik kaç senedir, bekliyoruz el'an da
Doğacak, bir gün olup, mihr-i münevver diyerek

Dinliyen olmadı ettikse de feryâd-ü figaan
Vatan âlâma makarroldu serâser diyerek

Devr edip durmadayız kûçeyi, bâzârı bugün
Yok mudur bir yüzü ak ,alnı açık er diyerek

Ne zaman esse bu illerde teceddüd yeli âh
Kaçışır ehl-i riyâ bâd-ı sem-âver diyerek

Ediyor zemmini hâlâ (Bayar)ın müfritler
Durmayıp tohm-ı nifak ekmede yer yer diyerek

(Rüştü Aksal) kafa mahsûlüne koymuş vergi
Bize lâzım mı bu darlıkta hünerver diyerek

Mâ-i cârî cereyân etmez olur hayretten
Ne zaman başlasa (Barlas) söze monşer diyerek

Eylemiş bak, yine bir gevher-i yektâ tevlid
Mutlaka def'i galâ mû'cize ister diyerek

Gûş eden yok, bağıran gerçi çok ammâ şimdi
Yetişir ettiğiniz milleti muğber diyerek

Yazdı (Râsıd) bu tarab-zâ, bu müheyyiç gazeli
Okuyup pir-ü civan eylesin ezber diyerek

RÂSID

Çalış.

Övün

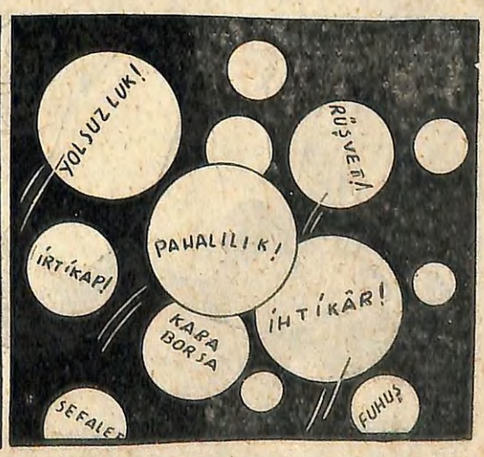

Güven

— *Ceketin sağ cebinde delik vardır, dikkat et...*
— *? ? ?*
— *Geçenki baloda, ayni ebiseyi ben kiralamıştım da ondan bilirim !*

Yine hayat pahalılığı

Başbakanın mühim meşguliyetleri arasınra hayat pahalılığına ehemmiyetli bir mevki verdiğini işitiyoruz.

İçlerinden birine sordum:

— Ne var ne yok?

— Hayat pahalılığı konuşuluyor.

Haydi hayırlısı... Fakat bunun neresinden tutacağız? Haydi şöyle esnaftan rastgele birini meselâ bir süpürgeciyi yakalıyalım..

— Süpürge kaça?

— Yüz seksene efendim.

— Yüz seksene mi? Yahu... Süpürge bu. Yüz seksen demeğe utanmıyor musun?

— Ne yapalım efendim? Her şey ona göre... Yağın kilosu sekiz yüz.

Süpürgeciyi bırakıp bakkalı getirtiyoruz.

— Sekiz yüze yağ olur mu be adam?

— Ne yapalım efendim... Bir kat elbise yüz elli lira...

Haydi terziye hücum... Bunun arkası gelmez. Meşhur hikâyedir:

Karakuş'un idaresinde adamın biri bir evin önünden geçerken evin sundurması yıkılmış, adam altında kalmış. Ölenin karısı Karakuşa gitmiş: «Evin sahibi sundurmasını çürük yapmış. Kocamın ölümüne sebep oldu. Davacıyım!» demiş. Karakuş emir vermiş: «Ev sahibini tutun, asın!»... Ev sahibi: «Aman efendim. Kabahat bizde değil... Dülger fena yapmış.» Karakuş: «Öyleyse ev sahibini bırakın, demiş, dülgeri asın!» Dülger: «Benim suçum yok... demiş. Çivileri aldığım nalbur kısa çivi verdi... O da tutmadı.». Karakuş: «Dülgeri bırakın, nalburu asın!» demiş, Nalbur: «Merhamet edin efendim. Bu çivileri ben yapmam, hazır alırım... Demirci öyle yapmış..» Karakuş: «Nalburu bırakın, demirciyi asın!» emrini vermiş. Demirci: «Efendim... Kabahat bende değil. Kalfada... Bu kadar yüksek sundurma yapılır mı?» Karakuş: «Öyle ise demirciyi bırakın, kalfayı asın!» demiş...

Kalfayı götürmüşler ve geri getirmişler... Cellât başı:

— Efendim! demiş, kalfayı asamadık. Boyu çok uzun olduğu için ayakları yerden kesilmiyor.

Karakuş:

— Öyleyse bırakın gitsin... Ben adaletsizlik yapamam!

— *Aralarına girsene...*
— *Nasıl girerim, biri karım, biri sevgilim... Benim sıram evde !*

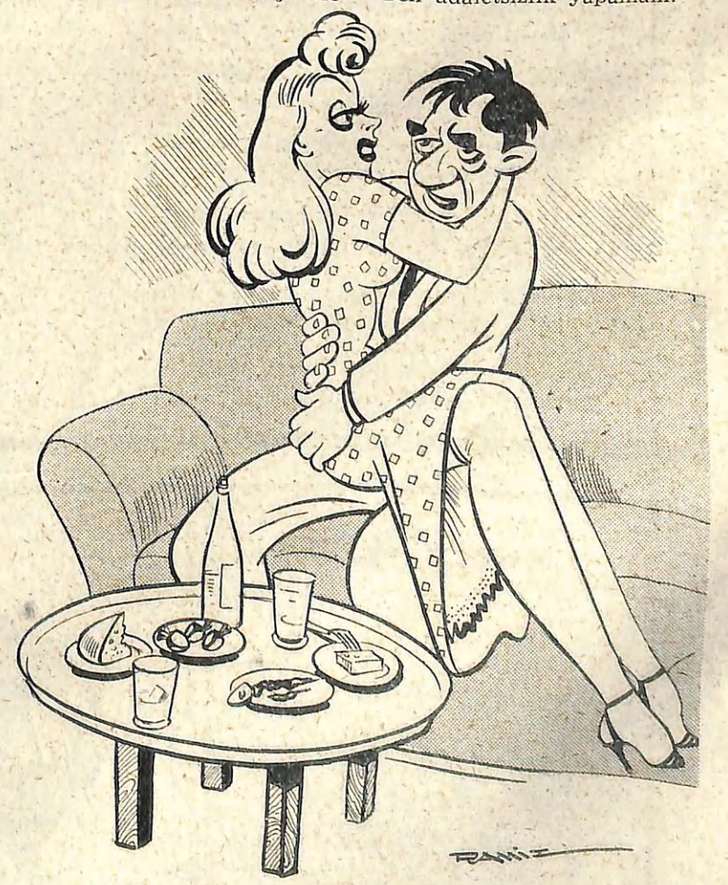

— *Sevgilim, içki seni çok güzelleştiriyor.*
— *Ne münasebet, ben içki içmem ki?.*
— *Ben içiyorum ya !*

Tek keramet

Kimler ne yapar?

İktidâr erkânı şerbet kestirir ma'cun yapar
Arz-ı kudret eylemek kasdiyle bin efsun yapar
Belki vardır belki yok bir kaç atımlık mermisi
Namludan çıkmazsa ses ağziyle bir dan dun yapar
Halk onun Leylâsıdır aşkından etmem iştibah
Öyle şeydâlık yapar kim yapsa bir Mecnun yapar
Durmadan tesvîd eder sâatte bir kaç lâyiha
Eyleyip tebyîze himmet günde bir kanun yapar
Nevcivan taklîdi hoştur ak sakal ak saç ile
Bir mehârettir ki insan meşk eder maymun yapar
Kürsiden koltuktan ayrılmaz ticâret nâzırı
Milletin tüccârı meydan boş deyip vurgun yapar
Sû-i tâli'den batarken istikamet sâhibi
Hüsn-i tâli' hîlekâr esnâfı hep Karun yapar
Âlemin buhrânı te'sîr eyler elbet şâire
Nesri imlâdan berîdir nazmı nâmevzun yapar
Ma'nevî insan bugün sayyâd-ı ma'nâdır Ozan
Mâl ü servet bir yamân avdır ki maddiyun yapar.

AKILLI OZAN

Kadın — Bu rüzgâr bana neler diyor bilsen..
Erkek — Neler, sevgilim?
Kadın — Yanındaki, saçmalamağa başladı, beni dinlersen daha iyi edersin, diyor..

— İstanbula medeniyet öğrenmeğe geldik...
— Neler öğrendin?
— Bütün dalavereleri öğrendim!

— Bizi bayrama götürdüler de el çırptık.
— Sizin el çırptığınızı bırak da ellerin ne çırptıklarını söyle!

Hikâye

Tekme

Yazan
VİR-GUL

Evlendiklerinin haftasıydı, Ali Çokbilmiş sokakta rastladığı arkadaşını eve öğle yemeğine çağırdı. Kusuruna bakmayın; dedik ya: Daha bir haftalık evliydi; biraz eskise, karısına sormadan böyle bir halt yemezdi tabii.

Ahmet Çulsuzun böyle bir davet canına minnetti:

— Hay hay, Aliciğim, dedi. Seninle mekteptenberi canciğer arkadaşız, bir akşam senin evinde kuzu sarması yemişim, çok mu!

Fakat aksiliğe bakın ki, evde kuzu sarması değil, yaprak dolması bile yoktu. Zavallı Zehracık dişini tırnağına, eteğini beline taktı, mutfağa girdi, kıyı, köşe ne varsa aradı ,buldu, kazıdı, süzdü, yavan-yaşık dört, beş kaşık bir yemek pişirdi.

İçinden de söyleniyordu:

— «Münasebetsiz herif! Evde yağ yok, pirinç yok, yemeğe misafir getirir. Daha yeniyiz, onun için sesimi çıkarmıyorum. Sarımsağı bile gelin etmişler de kırk gün kokusu çıkmamış. Ama, şöyle bir iki ay geçsin, ben bilirim ona yapacağımı!»

Neyse, yemek pişti, sofra hazırlandı. Oturdular. Ali karısının hanımlığından pek memnundu .

Arkadaşına: «Gördün mü bak!» diyordu, «evliliğin meziyetlerini! Şimdi bekâr olsam ben de seninle beraber pis bir lokantada karnımı doyuracak, ondan sonra sabaha kadar geyirecektim...»

Alinin bu patavatsız lâkırdısından Zehra kızardı, Ahmet morardı. Çorbadan sonra kıymalı yumurtaya geçtiler. Ortaya konan sahandan Zehra bir kaşık aldı, misafire verdi. Yarım kaşık kocasına koydu, kendi de bir çeyrek kaşık aldı. Sahanda, âdet yerini bulsun diye, üç, dört tane kıyma bırakılmıştı.

O da bitti, ortaya biraz daha büyükçe sahanla sade suya bakla kondu. Bundan misafire iki kaşık ,aile reisine bir kaşık verildi, hanım da yarım kaşık almak cesaretini gösterdi. Bir iki kaşık da sahanda kalmıştı.

Oradan, buradan konuşuyorlar, iki lokma yeyip bir bardak su içiyorlardı. Fakat, şu münasebetsiz Aliye bakın hele, mütemadiyen arkadaşına: «Yesene, Ahmet; yesene,» diye ısrar ediyordu Ortada zaten üç kaşık şey vardı, onu da o yerse akşama yiyecek zifti nereden bulacaklardı?

Fakat Alinin bunu düşündüğü yoktu. Sözde çok bilmiş'ti ama, hiç bilmişliği yoktu.

İkinci defa olarak: «Daha buyur, Ahmetçiğim» dedi. «Burası yabancı yer değil. Kendi evin gibi... ye.»

Ahmet, bu ısrar karşısında tabağını uzatır gibi oldu, sonra birdenbire durdu.

— «Teşekkür ederim,» dedi. «Çok yedim.»

Onun yerine salatadan aldı. sirkenin ekşiliği ile karnı büsbütün kazındı. Ali de bunu farketmiş gibi bu sefer daha kuvvetle ısrar etti:

— «Rica ederim, biraz daha bakla al, birader! Bak, ne de şeker olmuş!»

Ahmet, yine şeytana uyar gibi oldu, eli tabağına gitti, sonra tekrar vazgeçti. Çatalını boş tabağın içine bırakarak, arkasına doğru çekildi :

— «Oh! Yarabbi şükür! Çok yedim, doğrusu! ziyade olsun!»

Zehra: «Afiyet olsun,» dedi.

Sofradan kalktılar. Birer fincan az tatlı ,çok sulu bir kahve içtiler. Vazife vakti gelmişti, iki arkadaş yola koyuldular.

* * *

Yolda ne konuştuklarını Allah bilir. Fakat o akşam Ali ile karısının konuştukları hakikaten işitilecek bir şeydi:

— Ne vardı arkadaşını yemeğe getirecek! Bilmiyor musun ki evde ot yok, ocak yok...

— Ne olacak be karıcığım, yabancı değil ki o. Can ciğer arkadaşım. İşte, Allah ne verdiyse yedik, tatlı tatlı konuştuk...

— Peki ama, bir de üstelik ne ısrar edersin «ye, ye» diye? Seni o kadar da dürttüm...

— Yalana bak! Ne zaman dürttün ayol!

— A! Vallahi dürttüm... Tam üç kere ayağımla dokundum... Hele üçüncüsünü öyle şiddetli vurdum ki, «acaba aşık kemiği sakatlandı mı?» diye de içim içimi yedi.

Ali o zaman: «Eyvah!» diye haykırdı. «Şimdi anladım: Tevekkeli Ahmet yemekten sonra topallaya topallaya gitmiyordu!»

Zehra da güleceğini mi, yoksa ağlıyacağını mı şaşırmıştı:

— «Tevekkeli değil adamcağız o üç kaşık baklayı bıraktı. Yoksa onu da yiyecekti. Hadi gel bakalım sofraya. Onun şerefine baklayı biz yiyelim!»

— Ben tek başıma bu işi başaramıyacağım..
— Biraz sabret karı, öküz almağa param yok, bir karı daha alırım, senin yükün hafifler !

Çömezin Röportajları:

150

Taşlar Gediğine

Çizen: RAMİZ

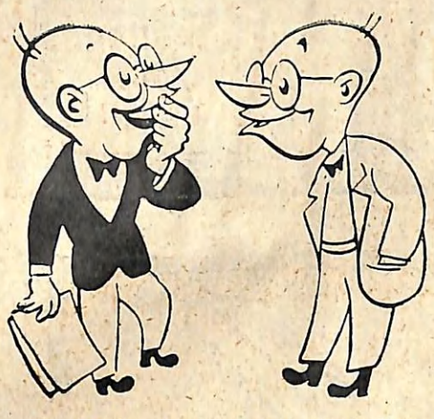

— Muhalifler harice heyet gönderilmesinin şiddetle aleyhindelermiş..
— Tabii. Çağrılmayan yere çörekçi ile börekçi gider!

— Gıda maddelerine nark koymanın faydası olacak mı?
— Bilmem! Adamın sakalı tutuşmuş, biri de dur şu çubuğu yakayım dermiş!

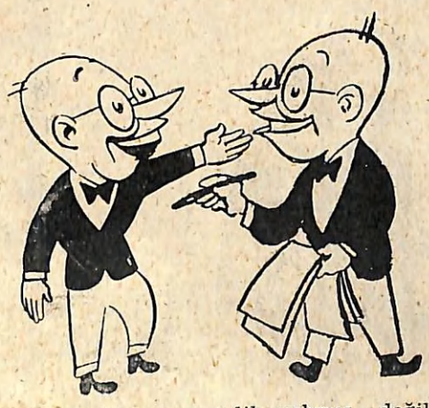

— Pahalılık amma çelik zırhmış, değil mi?
— Evet, çalarsın kesmez, dürtersin geçmez!

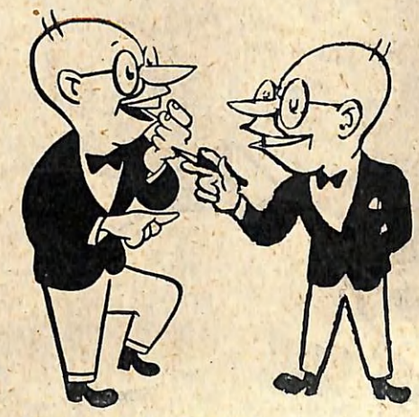

— Bu sene mahsul bol olacak diyorlar.
— Neyleyim dünya bolluğunu ayakkabım dar ise..

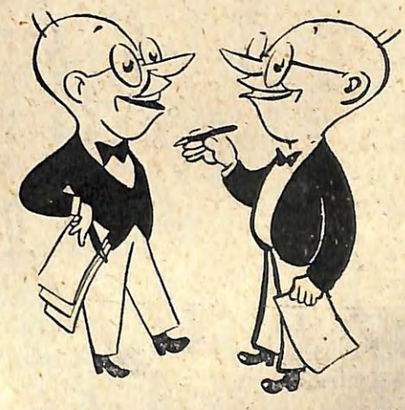

— Mecliste yine münakaşalar çoğaldı..
— Tabii. Kavgasız ev çalgısız düğüne benzer!

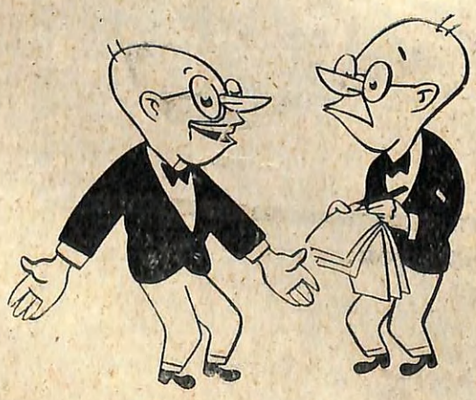

— Birleşmiş Milletlerle alâkalı olarak bizde de Kadınlar Birliği kurulmuş..
— Tabii kurulur. Gökyüzünde düğün var bile deseler kadınlar merdiven kurmağa kalkar...

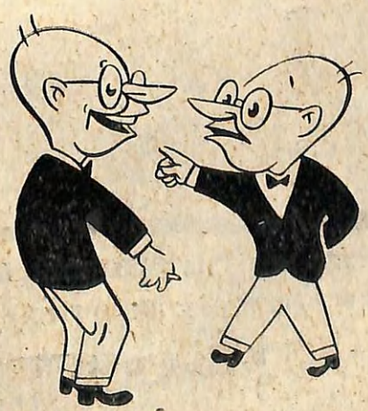

— Şu Arslan Humbaracı denen gazetecinin demokrasiye ihanetine ne dersin?
— Kâse yalar, sonra döner sahibine salar derim..

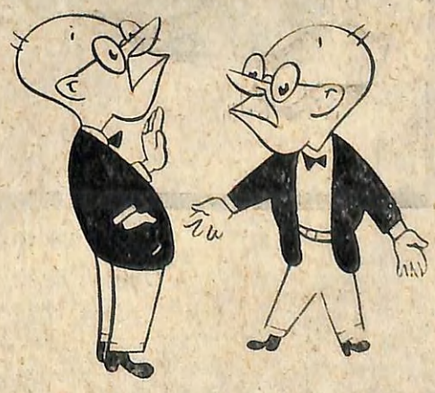

— Halk Partisi yine yüksek perdeden konuşmağa başladı...
— Karıncanın kanatlanması zevaline işarettir de ondan...

TOMBUL TEYZE

TOMBUL TEYZE 19 MAYIS ŞENLİKLERİNDEN DÖNÜYOR.

— Oymak beyim yok ama, oynak bir beyim var

T. T. Postası

Niyazi Ünal, Kumkapı:

S — Biricik Teyzemiz,
Hayat pahalılığının maksimum hadde vardığı şu günlerde herkes zayıflarken siz yine eskisi gibisiniz. Her hafta bir elbise yapıyorsunuz.. Çok yeyip çok giydiğinize göre Sıska Dayımız ne zaman iflâs edecek? Yoksa çok mu zenginsiniz?

C — Sevgili okuyucum,
Biz öyle her esen rüzgâra göre değişen insanlardan olmadığımız için şişmanlığımızı muhafaza ediyoruz. Elbiselerimize gelince, insanın terzisi bizimki kadar hünerli olursa her hafta yeni bir model bulur. Bütün bunlar maliyeden değil karihadan çıktığı için, Sıska Dayı kolay kolay iflâs edeceğe benzemez!

İstanbulu tanır mısınız? Tanıyorsanız bu gölgelerin neresi olduğunu bilin bakalım!

1 — Hem toplu hem haneli bir çeşme.

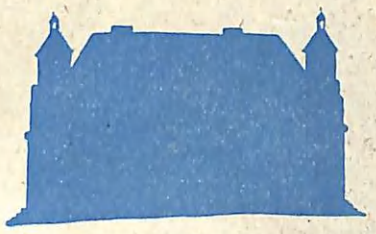

2 — General olamamış bir paşanın durak yeri.

3 — İstanbul liselerinden biri.

4 — Eskiden hekim, şimdi hakem yetiştiren bir bina.

5 — Ters dönmüş bir bilârdo masası.

DELİLLER

Rezzan Yalman:

— Usturanla kalem açtım, haberin var mı? diye sordu.

Ahmet Emin:

— Var ya, dedi, evvelâ traş olayım, dedim; ustura kesmedi. Sonra yazı yazayım, dedim, kalem yazmadı!

HAYRET !

Arkadaşı onu pek düşünceli bir halde görünce sordu:

— Ne oldu? Ne düşünüyorsun böyle?

İktisat mütehassısı Nizamettin Âli Sav, dalgın dalgın cevap verdi :

— Vallahi, bilmem ki birader... Bugün maaş aldım. Çarşıya gittim. Tramvayda gelirken cebime baktım: Bir lira kalmış. «Acaba ne almayı unuttum?» diye düşünüyorum.

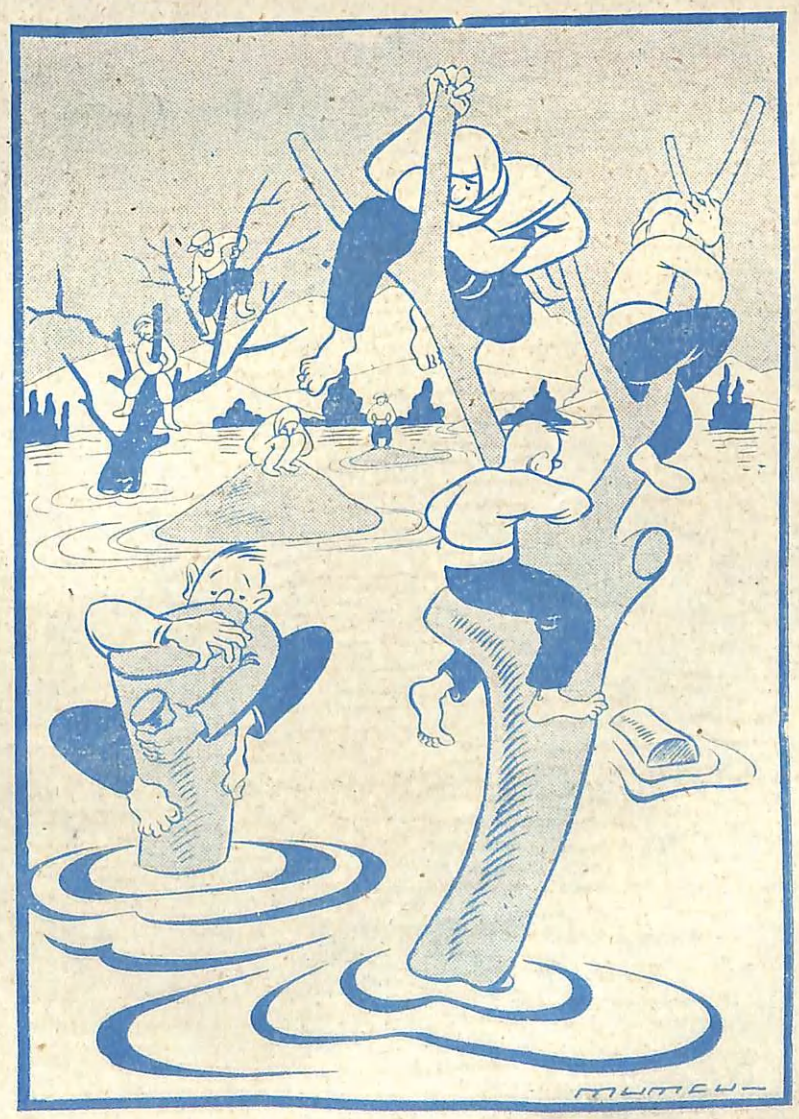

BİRÇOK KASABALARIMIZI YİNE SU BASTI

— *Gene akmağa başladı... Su işleri hakkında beyanat mı, milletin gözyaşı mı, yoksam bizim Yeşilırmak mı bu?!*

BULMACA

Yukarıki kapıdan girip hiç kaza yapmadan ortadaki yeşil sahaya ulaşabilirseniz istikbalde belediyereisi olabilirsiniz!

LİSANI MÜNASİP

Karı - koca dertleşiyorlardı. Bir aralık kadın sordu:

— Ben ölürsem tekrar evlenir misin kocacığım?

— Vallahi, nasıl cevap vereyim, bilmem ki... «Evlenirim» desem kızarsın... «Bir daha mı! Asla!» desem yine kızarsın!

Vecize er

Hırsızlığın tasnifi: Küçük tesbiti mukadder, orta tesbiti muhtemel, büyük tesbiti muhaldir.

★

Çok ıstırap çekmenin faydası şudur: İnsanı ömrünün geri kalan kısmını sevinerek yaşar.

★

Hissiz insanlarda otururken de uyuyor hali vardır. Hisli insanlar ise uyurken dahi düşünür.

★

Memleketi düzeltmenin çaresi: (Şimdikinin aksine olarak) mülkiye âmirlerini en kötü otelde yatırmak, en kötü aşçıda yedirmek, en kötü yolda yürütmektir.

★

DENTOSİL

diş macunu

İnsanın ağzında bir bahar havası yaratır.

Sayı: 150

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

Viraja dikkat !